

2. El Govern ha de promoure la consideració del paisatge en els programes dels diversos nivells educatius i, en particular, en els destinats a la formació d'especialistes. Així mateix, ha de fomentar l'intercanvi d'experiències i ha de donar suport als projectes de recerca i de difusió dels coneixements sobre el paisatge.

3. El Govern, en l'àmbit de les seves competències i en funció dels recursos disponibles, ha de potenciar les activitats de les administracions locals i de les diverses organitzacions públiques i privades que compleixin actuacions de promoció i protecció del paisatge, especialment les que tinguin per objecte la custòdia del territori per a la preservació dels seus valors paisatgístics, i ha de donar suport a les dites activitats.

## CAPÍTOL V

### Finançament

Article 16. *Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge.*

Es crea el Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge, com a instrument financer de la Generalitat, amb la finalitat de destinar-lo a les actuacions de millorament paisatgístic que s'acompleixin d'acord amb els criteris que estableixen aquesta Llei i la normativa que es dicti per a desplegar-la.

Article 17. *Objecte del Fons.*

El Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge té per objecte fomentar l'acompliment d'actuacions paisatgístiques que tinguin com a finalitats les que estableix l'article 8.

Article 18. *Dotació del Fons.*

1. El Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge es dota amb les aportacions del Govern per mitjà dels pressupostos de la Generalitat i amb les aportacions de les altres administracions, entitats i empreses

2. L'aportació del Govern al Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge procedeix de les partides que els pressupostos de la Generalitat adscriuen anualment al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Article 19. *Participació en el Fons.*

Poden rebre finançament del Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge:

a) Els ens públics, per a acomplir actuacions destinades a alguna de les finalitats que estableix l'article 8 i qualsevol altra actuació que tingui per objecte la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge.

b) Les entitats privades sense ànim de lucre legalment constituïdes que tinguin entre els seus objectius acomplir actuacions paisatgístiques.

c) Les persones físiques o jurídiques de naturalesa privada, per a acomplir actuacions que tinguin per objecte alguna de les finalitats que estableix l'article 8.

Article 20. *Procediment.*

La normativa que es dicti per a desplegar aquesta Llei ha d'establir el procediment de participació en el Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge, els programes que s'han de finançar i els percentatges que s'hi han d'aplicar, el contingut dels projectes i els altres requisits que s'han de complir per a accedir als ajuts.

Disposició addicional. *Mesures destinades als diversos nivells educatius.*

El Govern, en compliment del que disposa l'article 15.2, ha d'aprovar en el termini d'un any les mesures per a fomentar els valors de respecte, protecció i cura del paisatge destinades als diversos nivells educatius.

Disposició transitòria primera. *Informe de l'òrgan competent en matèria de paisatge en absència de directrius del paisatge.*

Els plans territorials parcials i els plans directors territorials han d'establir, en absència de directrius del paisatge, els casos en els quals l'òrgan competent en matèria de paisatge ha d'emetre l'informe a què fa referència l'article 12.2.

Disposició transitòria segona. *Tramitació i aprovació de les directrius del paisatge incorporades a plans aprovats.*

Les directrius del paisatge que s'hagin d'incorporar als plans territorials parcials o als plans directors territorials ja aprovats s'han de tramitar i aprovar seguint el mateix procediment establert per a la modificació del pla al qual s'hagin d'incorporar.

Disposició final primera. *Desplegament.*

S'autoritza el Govern a dictar les normes necessàries per a desplegar i aplicar aquesta Llei.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor en el termini d'un mes a comptar del dia en què es publica en el «Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya».

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei cooperin al seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertochi la facin complir.

Palau de la Generalitat, 8 de juny de 2005.

JOAQUIM NADAL I FARRERAS,  
Conseller de Política Territorial  
i Obres Públiques

PASQUAL MARAGALL I MIRA,  
President

(Publicada en el «Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya»  
número 4407, de 16 de juny de 2005)

## CAP DE L'ESTAT

**11863** *LLEI ORGÀNICA 3/2005, de 8 de juliol, de modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, per perseguir extraterritorialment la pràctica de la mutilació genital femenina. («BOE» 163, de 9-7-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

## EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La mutilació genital femenina constitueix un greu atemptat contra els drets humans, és un exercici de violència contra les dones que afecta directament la seva integritat com a persones. La mutilació dels òrgans genitals de les nenes i les joves s'ha de considerar un tracte «inhumà i degradant» inclòs, juntament amb la tortura, en les prohibicions de l'article 3 del Conveni Europeu de Drets Humans.

Els estats membres de la Unió Europea, les constitucions dels quals reconeixen el dret a la integritat personal, tant física com mental, com un dret fonamental, s'han vist enfrontats a un fenomen d'exportació de la pràctica de mutilacions genitals femenines a causa de la immigració de persones procedents de països on aquestes pràctiques constitueixen un costum tradicional encara en vigor.

El fet que les mutilacions sexuals siguin una pràctica tradicional en alguns països dels quals són originaris els immigrants als països de la Unió Europea no es pot considerar una justificació per no prevenir, perseguir i castigar aquesta vulneració dels drets humans. L'OMS estima que al món hi ha 130 milions de dones víctimes de mutilacions genitals practicades en nom de cultures i tradicions religioses.

La Convenció de les Nacions Unides per a l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona, a l'article 2.f preveu que els estats part adoptin mesures adequades, fins i tot de caràcter legislatiu, per modificar o derogar lleis, reglaments, usos i pràctiques que consti-tueixin una discriminació contra les dones.

Així mateix, el Programa d'acció de la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament (el Caire 1994) i el Programa de Pequín (1995) inclouen recomanacions als estats a fi d'eradicar les mutilacions genitals femenines i per modificar els comportaments socials i culturals, i acabar així amb els perjudicis i pràctiques lesius per a les persones.

En aquesta línia s'inscriu aquesta Llei orgànica en possibilitar la persecució extraterritorial de la pràctica de la mutilació genital femenina quan la comissió del delictes es fa a l'estranger, com succeeix en la major part dels casos, aprofitant viatges o estades als països d'origen dels qui estan al nostre país.

## Article únic.

S'afegeix un nou epígraf g) a l'apartat 4 de l'article 23 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, que queda redactat de la manera següent:

«4. Igualment és competent la jurisdicció espanyola per conèixer dels fets comesos per espanyols o estrangers fora del territori nacional susceptibles de tipificar-se, segons la llei penal espanyola, com algun dels delictes següents:

- a) Genocidi.
- b) Terrorisme.
- c) Pirateria i apoderament il·lícit d'aeronaus.
- d) Falsificació de moneda estrangera.
- e) Els delictes relatius a la prostitució i els de corrupció de menors o incapaços.
- f) Tràfic il·legal de drogues psicòtropes, tòxiques i estupefaents.
- g) Els relatius a la mutilació genital femenina, sempre que els responsables estiguin a Espanya.
- h) I qualsevol altre que, segons els tractats o convenis internacionals, hagi de ser perseguit a Espanya.»

## Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei orgànica.

## Disposició final primera.

S'afegeix a l'apartat 1 de l'article 87 ter de la Llei orgànica del poder judicial un nou epígraf e) amb la redacció següent:

«e) Dictar sentència de conformitat amb l'acusació en els casos que estableix la Llei.»

## Disposició final segona.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,  
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 8 de juliol de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,  
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

**11864** *LLEI 15/2005, de 8 de juliol, per la qual es modifiquen el Codi civil i la Llei d'enjudiciament civil en matèria de separació i divorci. («BOE» 163, de 9-7-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.  
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

## EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Constitució de 1978 conté en l'article 32 un mandat al legislador perquè reguli els drets i deures dels cònjuges amb igualtat jurídica plena, així com les causes de separació i dissolució del matrimoni i els seus efectes.

La Llei 30/1981, de 7 de juliol, va modificar la regulació del matrimoni en el Codi civil, així com el procediment seguit en les causes de nul·litat, separació i divorci, de conformitat amb els llavors principis nous. Això suposava promoure i protegir la dignitat dels cònjuges i els seus drets, i procurar que mitjançant el matrimoni s'afavorís el lliure desenvolupament de la personalitat de tots dos.

Amb aquesta finalitat, la Llei hauria de tenir en consideració que, sistemàticament, el dret a contreure matrimoni es configurava com un dret constitucional, l'exercici del qual no podia afectar, ni per descomptat, menyscar la posició jurídica de cap dels esposos en el matrimoni, i que, finalment, donava lloc a una relació jurídica dissoluble, per les causes que la Llei disposés.

La determinació d'aquestes causes i, en concret, l'admissió del divorci com a causa de dissolució del matrimoni va constituir el nucli de l'elaboració de la Llei, en la qual, després d'un procés complex i tens, encara s'hi podien advertir trets de l'antic model de la separació sanció.

El divorci es concebia com a últim recurs al qual es podien acollir els cònjuges i només quan era evident que, després d'un període dilatat de separació, la seva reconciliació ja no era factible. Per això, s'exigia la demostració del cessament efectiu de la convivència conjugal, o de la violació